

Manresa, ciutat en procés d'adaptació

TEMA DEL MES. Tant els ciutadans més afectats per les barreres arquitectòniques i cognitives, com les entitats manresanes i el propi consistori coincideixen a afirmar que Manresa no és una ciutat plenament adaptada, sinó en fase d'adaptació. Ni ho és Manresa ni ho és cap altra ciutat; el repte dels municipis és conèixer els aspectes que cal millorar de la mà de cadascun dels col·lectius que la integren i fer les accions necessàries perquè tothom pugui gaudir de la ciutat en plenitud.

Josep Maria Lucía entrant a l'ascensor que connecta el carrer Santa Lúcia amb la plaça Major. Foto: Francesc Rubí

L'accessibilitat fa referència al conjunt de característiques relacionades amb la mobilitat, la comunicació i la comprensió que han de tenir els municipis -i també els seus serveis i equipaments- per poder ser utilitzats per totes les persones, independentment de les seves capacitats físiques, intel·lectuals o sensorials. Quan una ciutat no està adaptada per a tots els habitants es generen situacions de desigualtat d'oportunitats, de discriminació i de dificultats per a la participació social de les persones amb discapacitat física, sensorial o intel·lectual; és a dir, persones amb diversitat funcional. A més d'aquests col·lectius, també s'hi han de sumar les persones que per factors cronològics (edat) i les circumstàncies transitòries (embaràs, lesions temporals, etc.) es veuen afectats per problemes d'accessibilitat. Així, l'accessibilitat és un dret fonamental per al conjunt de la ciutadania, tothom té dret a gaudir de la ciutat i dels seus serveis en plenitud. A Catalunya la Llei 13/2014 fixa les condicions perquè els espais públics, edificis, transports i les comunicacions s'adeqüin a les persones que pateixen alguna diversitat funcional.

Jordi Serracanta, regidor de Qualitat Urbana, Mobilitat i Serveis, i d'Esports de l'Ajuntament de Manresa, creu que hi ha dues Manreses pel que fa a l'accessibilitat: «Una és la Manresa ja construïda, que qual cal seguir adaptant, ja que és on tenim marge de millora. L'altra és la Manresa de nova urbanització, com la plaça de la Bonavista, la nova Baixada dels Drets o la nova Via de Sant Ignasi, que ja incorpora la normativa d'accessibilitat i té sensibilitat per a les persones amb problemes de mobilitat». Per tal de millorar l'estat de l'espai públic i l'accessibilitat de la Manresa ja construïda, el consistori va posar en marxa l'Auditoria de l'Espai Públic, que es va fer durant els anys 2015 i 2016, amb l'objectiu identificar i quantificar les mancances d'aquest àmbit. «Èrem conscients que per culpa de la situació financera de l'Ajuntament, bàsicament de l'any 2011 al 2015, hi havia molt poca capacitat d'inversió. Per aquest motiu, el 2015 vam encarregar una Auditoria per tenir una fotografia de l'estat del manteniment de l'espai públic, sobretot pel que fa referència a les voreres, les calçades i els elements d'accessibilitat. Un cop vam tenir la fotografia, vam prioritzar políticament aquesta necessitat en el pla de govern, i per tant a nivell pressupostari, i vam poder començar a fer inversions importants per revertir aquesta situació. La ciutat estava en un nivell només suficient», detalla Serracanta. L'auditoria la van desenvolupar professionals i tècnics de l'entorn urbà i va incorporar informes que van fer de forma participativa diferents entitats i teixit associatiu de la ciutat. «Les associacions de veïns van fer un treball de camp molt interessant, uns barris de forma més intensa i altres no tant, i ens van permetre tenir la visió de la ciutadania respecte del seu entorn».

L'Auditoria de l'Espai Urbà va detectar que calien uns 15 milions d'euros per millorar els espais de la ciutat. Els resultats publicats eren que 162 carrers tenien més del 30% de la calçada en mal estat, mentre que 77 carrers tenien més del 30% de la superfície de les voreres en mal estat. Un altre aspecte que es va voler abordar un cop realitzada l'auditoria va ser un inventari dels guals de vianants de la ciutat per poder assolir uns recorreguts adaptats per a tothom. El resultat que es va obtenir va ser que el 25% dels passos de vianants de Manresa encara no estaven adaptats. El regidor de Qualitat Urbana, Mobilitat i Serveis afirma que «tal i com vam constatar a través de l'Auditoria de l'Espai Públic, Manresa no és una ciutat plenament adaptada, tenim marge de millora i hi estem treballant». L'any 2017 el consistori va començar a invertir en el Pla de Millora de l'Espai Urbà i va dedicar un milió d'euros a les mancances detectades en voreres i calçades, i aquest 2018 s'hi està invertint un altre milió, del qual 200.000 euros són destinats al manteniment de parcs infantils.

En aquest sentit, Antoni Erro, president de la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa coincideix en l'opinió que «Manresa no és una ciutat adaptada, sinó una ciutat en adaptació. La nova rotonda de la Bonavista, l'ascensor que uneix el carrer Santa Llúcia i la plaça Major, i les obres a la Baixada dels Drets i a la Via de Sant Ignasi són exemples que la ciutat està en aquesta fase. Això és molt positiu perquè denota que el consistori ha entès la necessitat que hi havia per millorar la qualitat de vida dels manresans i manresanes. Tot i així, encara hi ha molta feina per fer». Erro considera que la participació de les associacions de veïns i altres entitats en l'Auditoria de l'Entorn Públic va permetre detectar les incidències en la via pública a nivell de barris que afecten especialment les persones amb mobilitat reduïda, tot i que hauria volgut que la participació de la ciutadania encara hagués estat més alta pel bé comú. I assegura que «seria bo que s'ampliés el pressupost del Pla de Millora de l'Espai Urbà, ja que és una problemàtica que pateixen tots els ciutadans amb més o menys mesura. Hauria de ser una prioritat».

Mobilitat reduïda

Josep Maria Llucià és membre de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat. Té un grau de discapacitat física del 92% i es mou per Manresa amb una cadira de rodes elèctrica. Opina que «malgrat la seva orografia, Manresa és una ciutat bastant accessible pel fet que els elements més importants els té adaptats. La ciutat té el transport públic adaptat per moure's per la zona urbana i per fora -a través d'autobusos intercomarcals i els trens adaptats de Rodalies-, i a més té força punts d'interès turístics adaptats». Concretament, La Seu -tret de la Cripta i el Museu-, el carrer del Balç, la Cova -tret de l'Avantcova-, l'Espai Manresa 1522, el Museu Comarcal o la Torre Lluvià estan adaptats per a persones amb mobilitat reduïda. Llucià creu que la ciutat du a terme bones mesures per a les persones amb mobilitat reduïda, però ha detectat que «li falta comunicar-les a la població. La divulgació de la informació referent als serveis adaptats és molt important per als habitants i per a les persones que es plantegen venir a viure a Manresa». Tot i considerar que la ciutat és força accessible li agradaria que l'entrada a tots els locals tingués una rampa per no haver de demanar ajuda a altres conciutadans perquè li pugin la cadira de rodes a l'esglaó que li fa de barrera arquitectònica. Per a ell moure's pel centre és força còmode, però preferiria que els carrers estrets fossin de plataforma única per no haver de dependre de les voreres i els obstacles que s'hi pot trobar. «Els tres trets clau de l'accessibilitat són les barreres arquitectòniques, la informació i la comunicació. M'agrada pensar que la discapacitat és la relació amb el teu entorn. Si el teu entorn és accessible la teva discapacitat disminueix, tot i que has de ser conscient que la segueixes tenint». Segons Llucià, un altre dels aspectes que s'han de millorar de la ciutat són els paviments que fan relliscar les persones i les cadires de rodes quan el terra és moll. El carrer de Sant Miquel, la Baixada de la Seu o Crist Rei són alguns dels

punts on es genera aquesta adversitat quan plou.

Les voreres estretes dificulten la mobilitat de persones amb mobilitat reduïda. Carrer del Cós.

Rosa Carné és usuària d'Ampans, on també treballa. Es desplaça amb croses i té el camp visual limitat a causa d'un traumatisme cranioencefàlic que va patir quan era petita. És conscient que Manresa ha guanyat en accessibilitat, però creu que hi ha molts aspectes a millorar, especialment en temes de mobilitat i informació. «Les voreres en mal estat és el pitjor que em puc trobar en una ciutat, perquè em poden provocar una caiguda amb certa facilitat. Les voreres estretes tampocno em faciliten la mobilitat, ja que m'obliguen a baixar a la calçada per evitar caure, amb el perill que això comporta». Pel que fa als aspectes a millorar en la manera com s'ofereix la informació a la ciutadania, considera que els horaris dels autobusos en les parades i alguns cartells en edificis oficials suposen un obstacle comunicatiu per a aquelles persones que no hi veuen bé: «la mida de les lletres és insuficient i la informació està molt atapeïda, necessito una bona estona per trobar la informació que em convé. A més, hi ha molta gent gran que es troba amb la mateixa problemàtica».

Ciutat Amiga de la Gent Gran

L'envelliment de la població manresana és un punt que s'ha de tenir molt en compte quan es parla de l'accessibilitat de la ciutat. L'any 2017 Manresa tenia 75.152 habitants, dels quals 14.993 tenien més de 65 anys. Això significa que el 19,95% de la població és envellida. D'aquesta franja d'edat, el 19,01% tenien 85 anys o més. Aquests percentatges d'envelliment (19,95%) i de sobreenvelliment (19,01%) estan per sobre de la mitjana catalana (18,64% i 16,4%).

Una persona gran travessa amb un caminador un pas de vianants amb el gual adaptat només per la banda dreta del semàfor.

L'any 2011, Manresa va sol·licitar l'adhesió al projecte Ciutats Amigues de les Persones Grans, promogut per l'Organisme Mundial de la Salut (OMS). Aquell mateix any l'OMS va reconèixer Manresa, la qual va esdevenir la vuitena ciutat de l'estat espanyol i la 37a del món a obtenir l'acreditació. Segons explica Enric Roca, coordinador del Programa de Gent Gran de l'Ajuntament de Manresa, «aquest projecte neix per resoldre dues qüestions demogràfiques. Primerament, el creixent envelliment de la població i, en segon lloc, la tendència que aquesta es concentri a les ciutats». Manresa, ciutat amiga de la gent gran és un procés de millora contínua que va per cicles. Els dos primers anys es fa el diagnòstic de com està la ciutat i s'elabora un pla d'acció, després ve un període de 3 anys per executar el pla de treball. Finalment s'avaluen els resultats i es dissenya el nou pla d'acció. Aquest és el pas on es troba actualment la ciutat. Roca emfatitza en el fet que el més important d'aquest projecte és consensuar el pla de treball: «Manresa és una ciutat amiga de la gent gran en el sentit que escolta l'opinió d'aquest col·lectiu -a través de grups focals, entrevistes en profunditat, enquestes a persones grans i població en general...- i incorpora el seu punt de vista per donar resposta a les seves necessitats, un cop confeccionat un pla de treball. Hem recollit una bateria de 160 propostes de les persones grans, però n'hi ha algunes que es poden fer i d'altres que no, per qüestions de pressupost o per falta de competències».

De les accions que ja ha dut a terme el consistori s'extreu que l'accessibilitat és una de les grans preocupacions de la gent gran de la capital de Bages. Algunes d'aquestes millores són: promoure una campanya per aconseguir que la correspondència adreçada a les persones grans es faci complint criteris de lectura fàcil; elaboració d'un Pla d'accessibilitat per definir les intervencions necessàries a la ciutat, incorporant la perspectiva d'edat; aplicar un Pla de renovació del mobiliari urbà que tingui en compte criteris d'edat; aprofitar les potencialitats de l'entorn urbà per disposar de circuits inclusius a la natura; elaboració d'un mapa que serveixi per preveure instal·lacions d'espais lúdics per a la gent gran; oferir petites reformes perquè els beneficiaris gaudeixin d'autonomia i qualitat de vida en el seu domicili; millores per facilitar la mobilitat i el transport; fomentar l'ús del transport públic a la ciutat des de la perspectiva d'edat; formació impartida per tècnics municipals a diferents centres on es parla de compartir el carrer... Una altra de les propostes que van sorgir a través d'aquest projecte va ser la plataforma reservada per a persones amb mobilitat reduïda per veure els actes que es celebren a la plaça Major durant la Festa Major. Diversos manresans amb mobilitat reduïda han advertit que molta gent es cola en aquesta plataforma, tot i no tenir la condició requerida per utilitzar-la, i els fa patir que un dia cedeixi pel sobrepès que ha de suportar.

A la zona del carrer Barcelona és on hi ha més semàfors adaptats. Ara bé, el so que emeten no està estandarditzat.

Roca valora positivament el fet que «Manresa s'està convertint en una de les ciutats de l'estat espanyol més avançades en aquest projecte. Hi ha unes 150 ciutats de l'estat que hi participen, però en la tercera fase en la qual ens trobem, la d'avaluació, només hi ha 4 ciutats en tot l'estat: Sant Sebastià, Bilbao, Saragossa i Manresa. Estem contents amb la metodologia del projecte de l'OMS i des del consistori hem pogut dur a terme moltes accions gràcies a la participació del principal col·lectiu beneficiari, les persones grans. Però encara ens en queden moltes per fer».

Una altra de les queixes que més s'escolten recentment entre la gent gran és: què se n'ha fet de la quarta proposta guanyadora dels Pressupostos Participatius de l'any 2017? La millora de l'accés del passeig de Pere III al carrer Circumval·lació mitjançant un ascensor o elevador proposada pel Casal de Gent Gran i per Josefina Pla. El regidor de Participació, i Entorn Natural de l'Ajuntament de Manresa, Pol Huguet, declara que «s'ha fet un estudi preliminar, però el lloc de l'accés encara no s'ha decidit de manera definitiva. En l'edició dels Pressupostos Participatius de l'any 2017, de la mateixa manera que en la d'enguany, les quatre propostes guanyadores han recaigut sobre la regidoria d'Urbanisme en un moment en què la ciutat ja està treballant en grans obres urbanístiques, aquesta circumstància fa que l'execució d'aquest projecte vagi més lenta que de costum».

L'accessibilitat cognitiva

Precisament en els Pressupostos Participatius d'aquest 2018 s'hi van presentar dues propostes que feien referència a l'accessibilitat de les persones amb discapacitat intel·lectual. La primera va quedar en cinquena posició, a 163 vots del quart projecte guanyador. Es tractava de la proposta del Centre de Recursos en Trastorns de l'Espectre Autista (CR TEA) i consistia en la creació d'un parc adaptat per a nens amb discapacitats físiques i/o intel·lectuals amb jocs que estimulin els sentits i on els nens es puguin gronxar encara que vagin amb cadira de rodes.

Rosa Serrano és la fundadora del CR TEA, presidenta de la Federació Catalana d'Autisme i mare d'una jove de 15 anys amb TEA. Serrano opina que «els parcs infantils estan pensats per a nens petits, però hi ha molts adolescents amb TEA que són nens encara que tinguin 15, 16 o 17 anys. Poden fer metre setanta o metre noranta, però són com nens petits, i voldrien gronxar-se i jugar de la mateixa manera que ho fan els altres infants». Serrano es queixa que les estructures dels parcs infantils de Manresa no estan preparades per aguantar el pes d'adolescents amb TEA, ni tampoc estan adaptades perquè hi vagin criatures amb cadira de rodes: «Als nens amb TEA els agrada manipular, jugar amb la sorra, i els sorrals no estan adaptats per a nens tan grans. Els adolescents amb TEA on millor juguen és als parcs d'exercici per a la gent gran, ja que a la gent no li fa res que hi juguin nens grans i l'equipament és per a persones amb mida adulta».

Per a les famílies amb nens TEA les rutines del dia a dia són diferents de les de la majoria de famílies. El simple fet de dur la criatura a una visita mèdica pot esdevenir un problema: «A casa els expliquem amb un pictograma «avui anem a tal lloc» i ells estan tranquils, però quan passes amb el cotxe per davant del lloc en qüestió i no trobes aparcament ells han vist la destinació i no entenen per quin motiu no hi van. Es posen nerviosos, s'autolesionen i, quan aconseguixes aparcar, ells ja s'han fet mal, s'han estressat i els pares també ho hem passat malament. Moltes vegades quan aparques no hi ha manera de fer baixar el nen del cotxe perquè s'ha posat nerviós i aleshores hem de trucar al centre i dir-los que al final no hi anem perquè la criatura no està preparada». Serrano reivindica que per evitar aquests episodis s'haurien d'ampliar el nombre de places d'estacionament per a persones amb mobilitat reduïda, sobretot en llocs propers als serveis bàsics. Actualment a Manresa hi ha 210 places d'estacionament per a persones amb mobilitat reduïda. Serrano és conscient que «no hi ha cap ciutat que estigui adaptada per a persones amb TEA. És una tasca molt difícil».

Usuaris d'Ampans observen el panell informatiu de la parada d'autobusos de la carretera de Cardona.

La segona proposta dels Pressupostos Participatius d'aquest 2018 que pretenia millorar l'accessibilitat d'aquest col·lectiu era la promoguda per Ampans i proposava millorar la senyalització dels espais dels serveis d'atenció a la ciutadania i la informació que donen, per tal d'optimitzar la comprensió de les persones amb discapacitat intel·lectual o amb dificultat de comprensió. Aquesta va aconseguir 412 vots, lluny de les propostes guanyadores. Montse Barat, coordinadora pedagògica del Centre Ocupacional d'Ampans, creu que «el primer en el que pensa la gent quan es parla d'accessibilitat és en les barreres arquitectòniques. Però també hi ha barreres cognitives, és per això que cal adaptar la informació dels equipaments municipals per a tots els habitants: biblioteca, transport públic, equipament esportiu, sanitari, cultural... per assegurar l'autonomia de les persones i la seva inclusió en la societat. Per desgràcia, la gran majoria de ciutats no estan degudament adaptades a persones amb discapacitat intel·lectual. Aquestes millores també són útils per a un públic més global: nouvinguts, gent gran, persones amb dificultats de comprensió...». Marta Milian, psicòloga del Centre Especial de Treball, explica que «a Ampans creiem que des del consistori de Manresa es té en compte l'accessibilitat, però el que és veritat és que es dona més importància a l'accessibilitat per a persones amb discapacitats físiques. Qualsevol equipament hauria de tenir en compte les premisses del disseny universal, accessible, inclusiu, funcional, intuïtiu i dirigit a totes les persones. No oblidem que per poder exercir com a ciutadans de ple dret cal poder accedir en igualtat de condicions a la informació. L'article 21 de la Convenció Internacional de Drets per a les Persones amb Discapacitat així ho reconeix». Milian considera que quan es fa una proposta de millora a la ciutat, els que han de ser els màxims protagonistes a l'hora de dissenyar com s'implementa són les persones que es troben amb aquestes dificultats en el seu dia a dia. «Nosaltres estem formats en aquesta temàtica, però les accions que duem a terme sempre són validades en un procés coproductiu amb els nostres usuaris».

Imatge de la proposta d'Ampans en els Pressupostos participatius 2018: L'accessibilitat no és una meta, és un camí.

Eva Olmos i Manel Martínez, usuaris del Centre Ocupacional Canonge d'Ampans, enumeren algunes de les mesures d'accessibilitat que els agradaria trobar a Manresa: un punt d'informació per a la ciutadania més cèntric, com el que hi ha a la plaça de Sant Domènec per la Festa Major; una millor senyalització i accés a la informació referent a les obres que afecten els transports públics; evitar que els autobusos parin a les parades separats de la vorera; rebre les comunicacions del consistori adaptades amb lectura fàcil; evitar els paviments que rellisquen quan plou; facilitar el procés d'autoprèstec a través de les màquines de la biblioteca del Casino i, de la mateixa manera, caldria que les màquines expenedores de bitllets de tren tinguessin unes instruccions més senzilles d'entendre.

En els pròxims mesos alguns dels serveis que ofereix Ampans a Comabella es desplaçaran a Manresa. «Aquí els nostres usuaris ho tenen tot molt controlat, però quan ens traslladem a la ciutat hauran d'esdevenir més autònoms. Utilitzaran més equipaments i serveis de la ciutat, i això requerirà que Manresa sigui més accessible. Quan es veu la necessitat de millora en el dia a dia és quan l'entorn actua», exposa Milian.

Barreres invisibles

A Manresa hi ha 112 persones amb discapacitat sensorial afiliades a l'ONCE. Teo Marco camina per Manresa amb un bastó blanc i vermell que l'identifica com a sordcec. Té la visió de túnel de la Síndrome d'Usher, una malaltia degenerativa que és la principal causa de sordceguesa congènita. Marco aclareix que «la ceguesa o la sordesa són pèrdues graduals d'audició i visió. Poden ser moderades, severes o profundes. Molta gent es pensa que tota la gent amb ceguesa o sordesa ho som al 100%, i no és així». Les persones invidents utilitzen el bastó o el gos pigall per desplaçar-se. El bastó té una puntera que llisca al terra i que els permet fer un «arc de protecció» per detectar obstacles. Això significa que tota la informació que tenen per moure's ve del terra. «Si el terra no és llis, com en la majoria de carrers de Manresa, el bastó es va encallant i no llisca correctament. Si en aquest context ens trobem amb un element podotàctil ens és molt complicat percebre'l i el podem passar per alt».

En les plataformes úniques, com la que comença a la plaça Sant Domènec, els invidents no tenen elements podotàctils i els costa més esquivar els obstacles.

Els elements podotàctils són paviments a la vorera que tenen uns relleus establerts per ser reconeguts pels bastons dels invidents. N'hi ha de dos tipus. Els encaminaments tenen unes franges de relleu que indiquen la direcció que s'ha de seguir. S'utilitzen fonamentalment en les voreres per marcar la direcció en la qual es troben els guals de vianants. Els invidents han de seguir la direcció que els indica per travessar el pas de vianants i arribar a l'altra vorera. Segons indica Marco, hi ha diversos encaminaments que no estan ben resolts, ja que si els segueixen fidelment pots anar a parar al mig de la calçada o topar amb la vorera de l'altre extrem del carrer en comptes d'arribar al gual de vianants. D'altra banda, el paviment d'avertiment té el relleu de petites rodones i adverteix l'invident que allà hi ha quelcom perillós. «Des del meu punt de vista a Manresa estan mal ubicats. S'utilitzen molt en les rampes dels guals de vianants on no ens fa falta, ja que percebem el pendent amb el bastó i, en canvi, dificulten la circulació a la gent que va

amb cadira de rodes», valora Marco. En aquest sentit, Maite Siles, directora de l'ONCE Manresa, apunta que «si l'accessibilitat per als invidents està ben resolta, també ho estarà per les persones que van amb cadira de rodes o per a la gent gran».

Els cartells publicitaris són un obstacle molest per als invidents. Ells necessiten resseguir la paret amb el bastó per a tenir una referència.

Els altres elements que serveixen als invidents per a la mobilitat són els sons. Porten un comandament a distància que utilitzen quan estan a prop d'un semàfor o d'un panell sonor en una parada d'autobús, aleshores s'activa la informació sonora. Marco es queixa que molts semàfors de la ciutat emeten sons diferents, no estandarditzats, i que en el lloc on passen més autobusos de Manresa, a la parada del carrer de Guimerà, no hi ha panell informatiu sonor i, en canvi, a Cal Jorba sí. Les plataformes úniques generen bastants problemes als invidents, ja que no hi ha elements podotàctils. En no tenir el recorregut marcat, han de resseguir la paret amb el bastó i topen amb jardineres, cartells publicitaris de comerços, papereres... «A Manresa s'incompleix la normativa de les papereres. Moltes estan enganxades a la paret, sense peu al terra i massa elevades, d'aquesta manera no les podem percebre amb el bastó i hi acabem topant».

Per anar a l'estació de Renfe el Marco ha de passar per la plaça de la Reforma, que és una pista d'obstacles per a les persones amb discapacitat visual, ja que no hi ha elements que els permetin orientar-se i és plena de bancs i jardineres. Per travessar-la l'han de vorejar per la dreta, però arriben al punt on el terra passa a ser de llambordes, on el bastó es trava. Finalment, l'últim obstacle de la plaça és el d'un seguit de pilones. Marco, interpreta que «l'Ajuntament vol tenir iniciatives, però no sé si és perquè no estan ben assessorats, però no es fan bé les accions. Si no saben com s'han d'executar els elements d'accessibilitat per a invidents, haurien d'acudir a l'ONCE, on hi ha els tècnics de rehabilitació visual que els assessorarien degudament, perquè a la llarga, si les coses no es fan bé, s'hauran de gastar més diners per corregir el que no s'ha fet correctament».

Paviment d'advertiment a un gual de vianants en el carrer Carrasco i Formiguera.

Un encaminador que condueix a la plaça Independència, on només hi ha una terrassa sense elements podotàctils.

Encaminador al carrer Guimerà que si es segueix al peu de la lletra et porta al mig de la calçada.

Sensibilització ciutadana

En general els habitants de Manresa són respectuosos amb aquests col·lectius, però el fet que hi ha gent que no hi està familiaritzada fa que de tant en tant es generin situacions incòmodes. «Hi ha gent a qui costa pensar que nosaltres volem ser autònoms, que no volem dependre de ningú, i de cop t'agafen del braç i t'arrossegueu sense demanar permís. La manera correcta seria preguntar-nos si necessitem ajuda i si és així agafar-nos i guiar-nos. També hi ha qui et diu «Eh, corres massa!», pensen que en no veure-hi hem d'anar molt a poc a poc. Pràcticament cada dia et

creues amb gent que no sap com reaccionar quan et veuen pel carrer. Hi ha qui es pensa que necessitem tota la vorera, es posa a dins d'un portal i espera que passis. Simplement s'han d'apartar una mica i ja està», relata Teo Marco. «Quan algú et demana si et pot ajudar i li dius que no, pot sonar arrogant, però si puc fer una cosa per mi mateix i tinc el temps per fer-ho, ho faré; si no és així demanaré ajuda». La normalització de la discapacitat és un tema que creu que s'ha de fomentar des de la ciutat.

«Si aconseguim fomentar l'accessibilitat, el civisme i la normalització de la discapacitat a la ciutat, molts col·lectius ho agraiem», declara Josep Maria Llucià. Marta Milian, creu que el desconeixement és la principal barrera de la cohesió social: «El que és bàsic per a la inclusió de les persones amb discapacitat intel·lectual és que la gent amb la qual es relacionen perdin la por causada per la desconexença de com tractar aquestes persones. El coneixement és clau per tombar aquestes barreres. A Ampans duem a terme moltes accions per donar visibilitat a aquest col·lectiu. Per exemple, el fet de tenir un restaurant al mig de la ciutat, on les persones que hi treballen fan una feina excel·lent, envia molts missatges positius que permeten trencar prejudicis».

Pla d'inclusió de la discapacitat

Des del Programa d'Inclusió Social de l'Ajuntament de Manresa i amb el suport de la Diputació de Barcelona s'està elaborant una diagnosi sobre la realitat de les persones amb discapacitat de la ciutat de Manresa. Aquesta diagnosi inclourà tots els àmbits de la vida quotidiana de les persones: salut, benestar social, educació, ocupació, espai públic, etc.

Per poder fixar aquesta diagnosi s'està fent un treball de recollida d'indicadors quantitius, una anàlisi dels recursos i serveis del territori en relació a les persones amb discapacitat, i entrevistes a professionals d'institucions, entitats i personal tècnic de l'administració. A la vegada també s'estan promovent grups de discussió amb persones que tenen alguna discapacitat i també amb els seus familiars. Un cop s'hagi fet aquesta fotografia en forma de diagnòstic es determinaran les línies estratègiques per poder elaborar el Pla d'inclusió de la discapacitat a la ciutat de Manresa.

Aquest Pla recollirà totes aquelles actuacions que s'estan fent des de l'Ajuntament i també s'hi inclouran actuacions noves que sorgiran dels diferents processos de participació que actualment s'estan realitzant, tenint en compte la visió d'aquelles persones que coneixen bé quins són els reptes que Manresa s'ha de plantejar per fer una ciutat més inclusiva, cohesionada i accessible en relació a les persones amb discapacitat.

